

NAŠE FLUIDNE FASADE

Bila je (i još uvek je) uobražena kao i sve ostale arhitektae i urbanisti čiji sam rad godinama pratio pišući za „Vesnik“ o građevinarstvu (kako „divljem“, tako i „pitomom“) i njegovim srodnim temama. Osim dignutog nosa i znanja bar dva svetska jezika, svi ti ljudi imaju u sebi nešto napadno normalno, nešto evropsko, građansko i hrišćansko. Na njihovim velikim stolovima uvek je simpatični, kreativni nered, tako različit, a opet neka-ko saglasan sa njihovom besprekornom garderobom koja odiše ležernošću francuskog miholjskog leta.

I Tea Kovač, kao pi-ar Urbanističkog zavoda u Beogradu, besprekorno se uklapa u ovaj milje. Jedina(?) razlika između njenog i stola njene koleginice pred penzijom koji je pretrpan pausima i lenjirama „glavašima“ je taj što na Teinom stolu stoje dva mobilna telefona (063 za poslovne i 064 za privatne razgovore) i kompjuter sa milion džidža-bidža od kojih prepoznajem jedino štampač (ona ga zove laserski printer) i ono pomoću čega fotoreporteri štampaju, pardon, laserski printuju fotografije.

„To se zove skener“ – kaže ona prevrćući očima. Nije joj zanimljiv moj predlog da penzionerima naplaćuje participaciju kao u Domu zdravlja Zvezdara. Nisam joj ni ja zanimljiv, ni Dom zdravlja, ali zato Zvezdara jeste. Doduše, isključivo kao lokacija koju bi ona urbanizovala pa da barem malo liči na njen Stari grad.

Odlučio sam da treba samo da ćutim i pišem. U stvari, više je ona to svojim poslovično-hladnim stavom koji ne trpi moje izmotancije tako odlučila. Mesecima sam ćutao i pisao o fasadama, gradilištima i urbanističkim planovima, varirajući do besvesti termine poput „obnova“, „sanacija“, „izgradnja“, „rekonstrukcija“ i „objekat“.

Pošto nisam grešio i pisao gluposti (nisam ni mogao pošto je Tea pisala bezgrešna sa opštenja koja sam samo malo prevodio sa „arhitektonskog“ na srpski), dozvolili su mi da pišem i reportaže. Za „Noć na Novom groblju“ i „Trovanje lazarevačkih mališana“ dobio sam interne nagrade od po 1 000 dinara, a za „Grocka kao Švajcarska“ i „Kako ukrotiti grobljansku mafiju“ pohvale na oglasnoj tabli.

Pretpostavljam da je i Tea čitala ove tekstove jer je promenila ponašanje prema meni. Počela je da me primećuje. Čak je prešla i na „ti“. Iako je rasna lepotica, sve ovo je prestalo da me zanima. Prethodnih osam meseci poslovne evropsko-građansko-hrišćanske torture ubilo me je u pojam, tako da sam odavno prestao (ako sam ikad ozbiljno i počeo) sa „muvanjem“. Sve što sam želeo bilo je da otaljlam taj urbanizam kako bih mogao da se posvetim, što bi rekao Hido Turkoglu omiljenim „zajebavancijama“. Književnost, devojke i NBA liga su mi večiti prioritati. Sa Teom sam, naravno, na njenu inicijativu, pričao samo o književnosti (majke mi!). Ne sećam se tačno šta sam pričao i pisao u „Politici“, književnim časopisima i zbkirkama priča, ali izgleda da sam je nečim oduševio. Čak je počela i da me dodiruje. Stidljivo, i kao slučajno mi je opipavala monocepse, odmeravala me pogledom, smeškala mi se...

Ne želim da izigravam Hemfrija Bogarta, niti nekakve detektive iz holivudskih filmova iz sredine prošlog veka, ali ponašanje te lepotice mi je bilo sumnjivo. Znao sam da bi me odbila ako bih joj predložio seks. Ozbiljnu vezu takođe. Pa, mi nemamo ništa zajedničko...

...Osim fluida. Fluid koji nas na neki način spaja i razdvaja istovremeno pošto osećamo da nije dovoljno jak da bismo se smuvali.

U filmovima, negde malo pre sredine, gotovo uvek se desi neka peripetija sa neizbežnim dodatnim začinima poput zemljotresa, požara, razbojnika, terorista... nakon čijeg razrešenja mladi i lepi glumci padnu jedno drugom u zagrljaj. Nama se, evo, ni nakon novih osam meseci, ništa nije promenilo. Fluid teče i lebdi istovremeno, Tea i ja se gledamo, smeškamo i pričamo o fasadama. Posle njih o Generalnom urbanističkom planu Beograda do 2021. godine i Regionalnom prostornom planu administrativnog područja Beograda.

DOGAĐAJ KOJI ME JE UZBUDIO

ŠKOLA: GRČKE OSLOBODILAČKE BRIGADE

IME: NIKOS JANAKOPOULOS VIII/2

II PISMENI ZADATAK RAĐEN 15. X 2001. GODINE

Komšija Panajotis je opet privezao svoju barku na mesto mog oca Jorgosa koje je u tom momentu bilo slobodno. Pošto se i pored mog upozorenja nije pomerio, otišao sam ondak po oca. Uz njega je bio i rođak Petros koji je ponudio pomoć oko premeštanja barke. Panajotis je rekao da će otići za pola sata kad ukrca sanduke sa paradajzom, i da je tu privezao jer mu je bliže zbog prenosa. Drsko nas je zamolio da ga ne zadržavamo i ne odugovlačimo vreme njegovog ostanka. Tata mu je ondak rekao da i nama hitno treba to mesto jer svakog trena očekujemo da stigne stric Teodoros.

Panajotis je nosio gajbe ignorišući ga, dok je tata išao za njim mlatarajući rukama i povišenim tonom ga ubeđivao i pretio mu. Prišla je Panajotisova žena Narandžula rekavši da Teodoros možda neće ni doći dok njen muž ne iskrca gajbe, pa nema potrebe ni za dramom.

– A šta ako dođe? – upita stric Petros.

– Sačekaće malo – reče Narandžulina ćerka Evdokija, inače moja bivša devojka.

– Je li pravedno da naš čamac troši benzin i vreme dok je drugi zauzeo naše mesto? Čuješ li ti Panajotise šta ti pričam? – upita tata Jorgos, i kad ne dobi nikakav odgovor on jednostavno iz Panajotisovih ruku izbi gajbu, tako da se na zemlji od paradajza napravio kečap. Panajotis se ondak iznervirao, dohvatio gajbu i udario njome tatu po glavi, a ovaj njega pesnicom u usta, tako da se ubrzo krv pomešala sa kečapom. Kada smo ih nekako razdvajili, tata se levom rukom držao za krvavu glavu, a desnom je mahao kao da se

opekao. Komšija Panajotis je zastao pljujući krv, a zatim se setio prosutog paradajza i rekao Narandžuli i Evdokiji da ga sakupe. Prišao sam da im pomognem, ali me je Evdokija gađala paradajzom, a Narandžula pokušala da udari gajbom. To je videla moja mama Melina (koja je u međuvremenu došla), pa je s leđa pritrčala Narandžuli i lupila joj najžešću šljagu koju sam ikad video. To je izazvalo jedno „IJAOOO!“ i još jedno „Jooooj“, kada me je Evdokija napokon pogodila kamenom u glavu, pošto je potrošila sve paradajze.

Prišao je komšija Demis i pokušao da razdvoji majke, ali su ga one izgrebale i ispljuvale.

Novopristigli sveštenik Konstantin je pozivao na mir, ali smo se mi i dalje svadali. Ko zna dokle bi sve to trajalo da nisu došli moji školski drugari Teos i Eftimias i uz smeh počeli sve da nas gađaju paradajzom iz gajbica koje je Panajotis odavno naslagao pored svoje bakalnice. On je kao raspomamljena zver izuo papuče i počeo da ih juri. Pošto sam već bio crveno-beo od Evdokijine pljuvačke i paradajza (a mrzim Olimpijakos), skočio sam u more, odvezao „neprijateljski“ čamac i odgurao ga ka pučini. Na Narandžulino uspaničeno dovikivanje, Panajotis se okrenuo, promenio smer trčanja i onako obučen se bućnuo u more u poteri za čamcem. Ja sam plivajući kraul bežao od njega, a vesele komšije su nam, pošto smo obojica bili krvavi, dobacivali da ne pljujemo krv u more da ne bismo privukli ajkule.

Na scenu je tada stupio Evdokijin brat Fragiskos, koji je, pogrešno razumevši njenu histeriju, u more bacio, ni krivog ni dužnog, strica Petrosa. Tada je već tata trčao sa sekirom u ruci, tako da sam se i ja ohrabrio da izađem iz vode.

Fragiskos je bežao ka policiji zapomažući usput, a kada je tata protrčavao pored Evdokije, ova mu je postavila nogu, tako da je skroz raskrvario glavu, ruke, noge i grudi, a sekira se otkotrljala i zabila pravo u nogu popa Konstantina.

Barka strica Teodorosa sa ostalim članovima posade se približavala obali; sa trga je dolazilo nekoliko policajaca mašući pendrecima; iz Ulice Ignacia su dotrčavali Panajotisovi rođaci; iz Ulice Venizelos naši rođaci, a sa svih strana ljubopitljivi seljani.

Ondak sam ja, da bih osvetio oca, zviznuo Narandžuli mokru, pandursku šamarčinu, a da bi se ušlihtali Evdokiji, Teos i Eftimias su me istamburali. Ondak ste Vi učiteljice krenuli da nas razdvajate, a moja mama je to pogrešno protumačila, pa Vas je nokautirala veslom strica Teodorosa (koristim ovu priliku da Vam se izvinim u njeno ime) i pisao bih još o haosu koji je tek ondak nastao, ali, evo, zvonilo je, a Vi se približavate...